

ἐν τέλει σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἀνεζή-
τει διὰ τοῦ βλέμματος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
θορυβοῦντος πλήθους ψιθυρίζων μετ' ἐξά-
ψεως :

— Ποῦ ἐπῆγε τὸ διαβολόπαιδο ; Πρό
πέντε λεπτῶν ἦτο ἐκεῖ πέρα...

— Ὡς φαίνεται ἐβαρέθη διότι δὲν ἤρ-
χισεν ἀκόμη ὁ χορός, εἶπεν ὁ Φλέρης, ἐν
μεγάλῃ στολῇ, καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς
τοῦ ἔστιλβον ὡς σύρμα σιδηροῦν ἐκ τοῦ
ἀφθόνου παχυμύρου δι' οὗ τὰς εἶχεν ἀ-
λείψῃ. Σταθῆτε μιὰ στιγμή νὰ σὰς τον
φέρω...

Καὶ σπεύσας διὰ μέσου τοῦ πλήθους ἐ-
γένετο ἄφαντος.

— Τώρα ἐτοιμάζονται διὰ τὴν πρώ-
την κοινανδριδίαν, εἶπεν ἡ θεία Ἰσα-
βέλλα πρὸς τὴν Ἀντωνίαν, καὶ εἶμαι
τῆς γνώμης ὅτι εἶνε καλὸν νὰ λάβῃς μέ-
ρος καὶ σύ...

— Θά με κάμετε τὴν τιμὴν νὰ χορεύ-
σωμεν, δεσποινίς Κλαίρεφον ; εἶπε πρὸς
τὴν Ἀντωνίαν κομψὸς τις νεανίας εὐπα-
τρίδης.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλὰ θὰ
χορεύσω μίαν μόνον φορὰν, καὶ ἔδωκα
τὸν λόγον μου εἰς τὸ κύριον Κροίμενίλ.

— Δικαιώματός σου εἶνε, εἶπεν εὐλκρινῶς
ὁ νέος.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ Ἀντωνία,
διὰ τὴν πρὸς με εὐνοίαν σου, εἶπεν ὁ Κροί-
μενίλ συγκεκρινημένος. Ἀλλ' ἡ προτίμη-
σίς σου αὐτὴ δὲν καθιστᾷ πικρότερον τὸν
χωρισμόν μας ;

Ἡ Ἀντωνία ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ
τῶν χειλέων, καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα
τοῦ νέου ἰλάρχου ἐτάθη πρὸ τῆς θείας
τῆς.

Κατὰ μῆκος τῆς αἰθούσης οἱ χορευταὶ
παρετάχθησαν εἰς δύο στοίχους ἀντιμε-
τώπους, οἵτινες ἔμελλον νὰ συναντηθῶσιν
ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἵνα γίνη ἡ ἀλ-
λαγὴ τῶν κυρίων, καὶ οὕτω πῶς συνεχέ-
οντο αἱ τάξεις καὶ τὰ ἐπαγγέλματα, ἀ-
δελφοποιουμένων ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πάν-
των. Τοῦτο δ' ἐγένετο κατ' ἀρχαῖον πα-
τροπαράδοτον ἔθιμον· συνέβαινε δὲ ἐν τῷ
χορῷ νὰ ἔχη ἀντιμέτωπον ὁ μέγας γεω-
κτῆμων τὸν ἐκμισθωτὴν τῶν κτημάτων
του, καὶ ἡ κυρία τὴν γυναῖκα τοῦ ἐκμι-
σθωτοῦ.

Μετὰ τὸν πρῶτον δὲ τοῦτον καὶ ἐπίση-
μον, οὕτως εἰπεῖν, τετράχορον, ὁ χορὸς ἐξ-
ηκολούθει μετὰ πλείονος ἐλευθερίας, καὶ
ἀνέσεως καὶ ἑκαστος ἐχόρευε καὶ διεσκε-
δάζε κατὰ τὸ δοκοῦν, ὁ χορὸς ἐγένετο
ζωηρότερος καὶ ἔνεκα τῶν ἐπανειλημένων
σπονδῶν μετεβάλλετο οὐχὶ σπανίως εἰς
βακχικὴν ἐορτήν, εἰς ἀταξίαν καὶ εἰς θο-
ρυβώδη ὄργια.

Τὸ τοιοῦτον τέλος τῆς πανηγύρεως ἦτο
γνωστὸν τοῖς πᾶσι, καὶ τούτου ἔνεκα περὶ
τὴν ἐνάτην ἢ δεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς
ἀπεχώρουν αἱ φρόνιμοι μητέρες μετὰ τῶν
θυγατέρων των, ἔμενε δὲ τὸ πεδῖον ἐλεύθε-
ρον εἰς τὴν διαθήσιν τῆς νεολαίας καὶ ἐγί-
νετο πλέον « τὸ ἀνάστα ὁ Θεός. »

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

MZ'

Βλέποντες ἐμφανιζόμενον τὸν βωβόν,
οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες οὐδόλως ἐκινή-
θησαν.

Ὁ ἀρχηγὸς εἶχεν ὀρίσει αὐτοῖς παθη-
τικὸν πρόσωπον.

Εὐρίσκοντο ἐκεῖ μόνον ἵνα κατοπτεύωσι
τὰς κινήσεις τοῦ ἀπολυθησομένου ἀνθρώ-
που, καὶ ἵνα παρακολουθῶσιν αὐτόν,
ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ἀπεφάσιζε νὰ
ἐπιβῇ τῆς ἀμαξίας. Τὰ λοιπὰ ἀφώρουν τὸν
κύριον Τολβιάκ, καὶ ἐπειδὴ ἡ κυανὴ ἀ-
μαξία εὐρίσκετο πρὸ πέντε λεπτῶν εἰς τὴν
θέσιν τῆς, αὐτοὶ δὲν εἶχον πλέον οὐδεμίαν
εὐθύνην, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Περιορίσθησαν λοιπὸν νὰ παρατηρῶ-
σιν, οὐδόλως δ' ἀπώλεσαν τῶν βλεμμά-
των αὐτῶν τὸν βωβόν, ὅστις, ἀφοῦ προῦ-
χώρησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς τρία βήματα, ἐ-
σταμάτησεν αἰφνης τεθαμβωμένος ἐκ τῶν
φώτων τοῦ σταθμοῦ, καὶ τεθορυβημένος
ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ἀμαξῶν. Παρετῆρει
κατ' εὐθείαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ δὲν ἔ-
στρεψε τὴν κεφαλὴν οὔτε πρὸς τὰ δεξιὰ
οὔτε πρὸς τ' ἀριστερά.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐζήτην ν' ἀναγνωρίσῃ
ποῦ εὐρίσκεται.

Δὲν θὰ μᾶς δώσῃ πολὺν κόπον, εἶ-
πεν ὁ Πιεδούσης, διότι δὲν φαίνεται νὰ
ἔχη ὄρεξι νὰ τρέξῃ.

Αἰφνης ἀμαξία συρομένη ὑπὸ μέλανος
ἵππου, καὶ ὀδηγουμένη ὑπὸ ἡνίοχου φο-
ροῦντος ἐπενδύτην με σισύρας, ἀπεσπάσθη
βραδέως τῆς γραμμῆς τῶν ἀμαξῶν, αἴτι-
νες ἀνῆρχοντο πρὸς τὸν σταθμόν, καὶ ἐ-
σταμάτησε μετ' ἀξιοσημειώτου ἀκριβείας,
τέσσαρα βήματα σχεδὸν μακρὰν τοῦ ἐτέ-
ρου μέρους τῆς μεγάλης θύρας, ἀποκρύ-
πτουσα οὕτως ἐκ τῶν βλεμμάτων τῶν πρα-
κτόρων τὴν πρὸ πέντε λεπτῶν ἀφικθεῖσαν
ἀμαξίαν, ἣν εἶχον ἐκλάβει ὡς τὴν τοῦ Τολ-
βιάκ.

Δὲν ἠδύναντο ν' ἀπατηθῶσιν.

Ἡ τελευταία ἀφικθεῖσα ἀμαξία ἦτο ἡ
ἀληθής. Ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν δύο φανῶν,
οἵτινες ἀνέπεμπον ἐξαίρετον φωτισμόν,
διεκρίνοντο κάλλιστα τὸ χροῶμα τῆς θή-
κης, τὸ τοῦ ἵππου καὶ ἡ σισύρα ἐπὶ τοῦ
ἐπενδύτου τοῦ ἡνίοχου.

Ἄλλως τε ἡ θυρὶς ἠνεώχθη πάραυτα,
καὶ ἀνθρώπος τις περιτετυλιγμένος ἐντός
εὐρέος ἐπενδύτου κατήλθεν, ἀκριβῶς καθ'
ἣν στιγμήν ὁ βωβός, ἀπαυδήσας νὰ θεωρῇ
τοὺς φανούς τοῦ φωταερίου, ἔστρεψε τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὁ κύριος τῆς ἀμαξίας προσεκάλεσεν
αὐτὸν διὰ νεύματος, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν
θυρίδα, ἣν ἐκράτει διὰ τῆς ἄλλης χειρός,
ὁ δὲ βωβός, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ὤδευσε

πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἀπηύθυνεν αὐτῷ φι-
λικὰ σημεῖα.

— Ἡ δουλειὰ πάγει πρίμα, εἶπε χα-
μηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Πιεδούσης. Αὐτὸς ὁ
κουτοκουφὸς πιάνεται εὐκολα. Ἄς ἰδοῦ-
μεν ὅμως ἂν θὰ ἔμβῃ μέσα... Μὰ τὴν πί-
στι μου ! ναί, ἐμβῆκε.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐγένετο ἐν μιᾷ στιγμῇ.
Ὁ βωβός, φθάσας πλησίον τοῦ κυρίου
με τὸν εὐρὺν ἐπενδύτην, εἰσῆλθεν εἰς τὴν
ἀμαξίαν ἀνευ δυσκολίας, ὁ δὲ κύριος εἰσ-
ῆλθε κατόπιν αὐτοῦ καὶ ἐκλείσε ταχέως
τὴν θυρίδα.

— Καὶ ὅμως ὁ Τολβιάκ εἶχε δίκαιον,
εἶπεν ὁ σκεπτικὸς Πιεδούσης. Δὲν ἐπί-
στευα ποτὲ πῶς ὁ βωβός θὰ ἔμβαινε τό-
σον εὐκολα. Ἀδιάφορον, προσέθεσε χα-
μηλοφώνως, ἦλθεν ὀλίγον ἄργα, αὐτὸς ὁ
Τολβιάκ, καὶ ἠμποροῦσε νὰ μᾶς κάμῃ
νὰ τὴν πάθωμε καὶ νὰ τὴν πάθῃ καὶ
αὐτὸς... διότι ἂν ἐπὶ τέλους ἐπέρναμε τὸ
ἄλλο ἀμαξὶ διὰ τὸ 'δικό του...

Ὁ ἡνίοχος, ὅστις εἶχεν ἔτοιμον τὸν
ἵππον του, ἐκτύπησεν ἑλαφρῶς τὴν μά-
στιγά του. Ἡ ἀμαξία ἀνεχώρησεν ὡς βέ-
λος, καὶ διελθοῦσα ἐγγύτατα τῶν δύο κλη-
τήρων διηυθύνθη πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ
Θρόνου διὰ τοῦ βουλευτάρτου Μαζάς.

— Ἡ ἀγγορία ἐτελείωσεν, ἀνέκραξεν
ὁ Πήγαςης. Δὲν μᾶς μένει ἄλλο παρὰ νὰ
πᾶμε νὰ εὐρώμε τὸν ἀρχηγό, καὶ ἐ-
πειδὴ μᾶς ἔδωσε τὴν ἀδεια νὰ πιάσωμε
ἀμαξί με ἔξοδα τῆς διευθύνσεως, δὲν θὰ
χαλάσωμε καὶ τὰ 'ποδήματά μας.

— Σῶπα, εἶπεν αὐτῷ ὁ Πιεδούσης
λαμβάνων τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

— Ἀ ! διάβολε ! Τί εἶν' αὐτό ; ἐψι-
θύρουν ὁ ἀριθμὸς 33.

Ἡ ἀναχώρησις τῆς κομιζούσης τὸν βω-
βὸν ἀμαξίας, ἀπεκάλυψε τὴν ἐτέραν, τὴν
πρῶτον ἀφικθεῖσαν, ἣτις προῦχῶρει βί-
δην. Κεφαλὴ ἐφαίνετο εἰς τὴν ἡμιγυρω-
μένην θυρίδα, κεφαλὴ, ἣτις ὠμοῖαζε πολὺ
πρὸς τὴν τοῦ κυρίου Τολβιάκ δὲ Τιν-
τσεμβραί.

Ὁ Πιεδούσης διηρώτα ἑαυτὸν μήτοι ἐ-
γένετο θῦμα ὀπτικῆς ἀπάτης ὅτε ὁ ἵπ-
πος — ὁ μέλας ἵππος — ἐσταμάτησε, καὶ
ὁ ἐπὶ τῆς θυρίδος ἀνθρώπος κατήλθε καὶ
ἐτέθη εἰς ἐπισκόπησιν.

Παρετῆρει μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν
τῆς φυλακῆς.

Ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ του, ἐκ τοῦ ἐξωτε-
ρικοῦ του, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς στά-
σεώς του, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ πράκτορες
ἀνεγνώρισαν τὸν ἀνιχνευτὴν, εἰς ὃν εἶχον
ἐντολὴν νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας, ἡ δὲ
ἐκπληξίς αὐτῶν ὑπῆρξε μεγίστη.

Ὁ Πήγαςης δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ
κατανοήσῃ τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων
θέσιν, ἀλλ' ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἦτο πε-
ποικισμένος δι' εὐρύτερου ἀντιληπτικοῦ,
ἤρχισεν ἤδη νὰ ὑποπευθῇ ὅτι διέπρα-
ξαν φρικτὸν λάθος. Ἰνα δὲ βεβαιωθῇ
καλλίτερον, διηυθύνθη πρὸς τὸν κύριον
τῆς ἀμαξίας.

Ἦτο ὁ Τολβιάκ, ὅστις ὑπεδέχθη τοὺς
δύο κλητῆρας διὰ τῶν βραχέων καὶ ξη-
ρῶν τούτων φορέσεων :

— Σας είχαν απαγορεύσει ν' αφήσετε την θέσιν σας. 'Επιστρέψατε άμέσως, διότι αϊ όκτώ έκτύπησαν, και ό βωβός θά έξέλθῃ. 'Εμπρός! δείξατέ μου τήν ράχιν. Τί περιμένετε;

— 'Ο βωβός! έφέλλισεν ό Πιεδούσης, αλλά... έφυγε.

— Πώς! έφυγε; Μήπως έτρελλάθη;

— 'Όχι, δέν έτρελλάθηκα. Σας λέγω ότι έμβηκε στο άμαξι, τό όποτον έφυγε προτήτερα, και μάλιστα έπῆρε τό δρόμο του βουλεβάτου.

— Και τόν άφησες νά φύγῃ, θλίβε! άνέκραξεν ό κύριος Τολβιάκ συλλαμβάνων τόν δυστυχή κλητήρα έκ του περιλαίμιου του έπενδύτου αύτου, και σείων αύτόν μανιωδώς.

— 'Αφήσατέ με, είπεν ό Πιεδούσης, όστις δέν έφαινετο ευδιάθετος νά τόν μεταχειρίζονται ούτω.

— Δέν θά σέ αφήσω πριν μου έξηγήσης τήν διαγωγήν σου, κακούργε.

— 'Ω! όχι παχειά λόγια, άπήντησεν ό αριθμός 29 άπαλλατιόμενος τών χειρών του άποτόμως. Με παρασκοτιζετε, 'ς τό κάτω κάτω τῆς γραφῆς. 'Εάν ό βωβός έφυγε, είνε λάθος 'δικό σας και όχι 'δικό μου.

— Τί τολμάς νά λέγῃς;

— Λέγω πώς με όλαις ταις έφευρέσεις σας, σεις έκάματε τό λάθος. 'Επρεπε νά σταματήσετε κοντά 'ς τήν πόρτα, και τότε τό άλλο άμαξι δέν ήθελε περάσει εμπρός.

— 'Αλλά είδες τό ιδικό μου, και τό άνεγνώρισες.

— 'Όχι τόσον καλά! Πρώτο από όλα τάφανάρια σας ήσαν μισοσβυσμένα, και έπειτα ό άμαξάς σας είχε βγάλει τό γιγνόμενόν με τό γονακικό... είνε αλήθεια πώς τόν έβαλε πάλιν δέν τόν έφορούσε όμως όταν ήλθε.

— Λέγεις ψεύματα.

— Δέν λέω ψεύματα, και δέν ήμπορούσα νά μαντεύσω πώς ένα άμαξι όμοιο με τό 'δικό σας θά έρχότου νά σας χαλάσῃ τῇ δουλειά... 'Ισα 'ισα τῇ στιγμή ακριβώς πού έκτυπούσαν ή όκτώ.

— Σέ είχαν ειδοποιήσει ότι θά ήμουν εκεί εις τās όκτώ παρὰ πέντε λεπτά και ήμουν ακριβώς.

— Δέν λέγω τό εναντίον, αλλά και αν ήθελα νά έμποδίσω τόν βωβόν νά μῆν έμβῃ στο άμαξι, δέν ήμπορούσα νά τό κάμω... έκτός αν έτρεχα νά τόν συλλάβω... και αύτό μου ήταν έμποδισμένο.

— 'Εγνώριζες ότι ήθελα νά καταβώ... και νά προσκαλέσω δια σημείου τόν βωβόν...

— Λοιπόν! ένας κύριος, ό όποτος έχει τό ίδιο μπόι και τό ίδιο παλτό με σας, τά έκαμεν όλ' αύτά. 'Ο σύντροφός μου τόν είδε καθώς κ' έγώ. Αύτό είνε πράγμα παράξενο, άλλ' έτσι είνε.

— Είνε τόσον παράξενο, είπε ξηρως ό κύριος Τολβιάκ, ώστε σέ προσκαλώ νά μοι τό έξηγήσης.

— Νά σας έξηγήσω τί;

— 'Ω! Μῆ κάμνης τόν βλάκα. Με

καταλαμβάνεις αρκετά καλά και βέβαια έλαβες χρήματα δια ν' αφήσης νά φύγῃ ό βωβός.

— Αύτό παραδείγματος χάριν είνε άμίμητο!

— Πόσα σοι έδωσεν ό γέρον Λεκόν δια νά κατορθώσης τήν δουλειά ή όποία έγεινε πρό όλίγου έδώ;

— 'Ο κύριος Λεκόν! δέν τόν είδα από σήμερα τό πρωτό.

— Αύτό θ' άποδειχθῇ. 'Εγώ όμως διασχυρίζομαι ότι είσθε σύμφωνοι, και σέ ειδοποιώ ότι αύτό δέν θά περάσῃ. Μας περιμένουν εις τήν όδόν Μόν - Θαβώρ. Θά έλθετε και οι δύο μαζί μου, και θά έδωμεν, πώς ό άρχηγός σας θά έξηγήσῃ τό πράγμα.

— Ναι, θά τό ίδούμε, άνέκραξεν ό Πιεδούσης. 'Εάν είνε μπερπανταρία μέσα εις αύτήν τήν δουλειά έγώ ή σεις τήν έκάμαμε, και πρέπει νά 'ξεύρουν ποίος από τους δύο μας τήν έκαμε. 'Ο άρχηγός θ' άποφασίσῃ.

Και προσκαλέσας κοινήν άμαξαν, ό άστυνομικός πράκτωρ είπε δια τόνου εύσταθοῦς πρὸς τόν Τολβιάκ:

— Θά έμβω με τόν Πήγασην μέσα εις αύτό τό άμαξι. 'Εάν φοβῆσθε μῆ φύγῃ θά με ακολουθήτε με τό 'δικό σας άμαξι. Μείνετε όμως ήσυχος και δέν θά φύγῃ, διότι περισσότερον από σας επιθυμῶ νά τελειώσω με αύτήν τήν δουλειά.

'Ο άνιχνευτής κατενόησε βεβαίως ότι τό καλλίτερον ήτο νά παραδεχθῇ τήν πρότασιν ταύτην.

— 'Εστω! είπε. Θά σας ακολουθήσω, και έπειδή τό άλογό μου τρέχει καλλίτερα από τό άλογο αύτῆς τῆς άμαξῆς, δέν φοβοῦμαι νά μου διαφύγετε. Σας προειδοποιώ μόνον, ότι αν ό άρχηγός σας θελήσῃ ν' ακολουθήσῃ τήν συμβουλήν μου, θά σας στείλῃ απόψε άμέσως εις τήν φυλακήν ως συνεχόμενος του ύποδίκου Λεκόν.

— Θά τό 'δούμε, άπήντησεν ό Πιεδούσης ύψων τούς ώμους. 'Αλλά άφού λοιπόν τό άλογό σας περπατεῖ τόσον γρήγορα, έπρεπε νά διατάξετε τόν άμαξά σας νά τρέξῃ τό κατόπι του άμειξιοῦ, τό όποτον έπῆρε τόν βωβόν. Δέν θά ήμπορέσετε νά ύποστηρίξετε πώς έγώ σας έμπόδισα, και νά είσθε βέβαιος πώς θά διηγηθῶ τό πράγμα αύτό εις τόν άρχηγόν.

Μετά ταύτα έπήδησεν έντός τῆς άμαξῆς μετά του συντρόφου αύτου, ένῶ ό Τολβιάκ επέβαινε τῆς ιδικῆς του.

— 'Η δουλειά μας πάγει κακά, είπεν ό Πήγασης.

— 'Αίγο σκοτιζομαι, άπεκρίθη ό Πιεδούσης, όστις έφαινετο λίαν παρωργισμένος. 'Εβαρέθηκα νά δουλεύω με ένα πετεινόμυαλο, ό όποτος μου ύπόσχεται χαρτονομίσματα τών χιλίων, και ό όποτος μου δίδει τά παπούτζια 'στο χέρι, άφού με φορτώνει με ταις άνοησίαις του. Τόσῳ τό χειρότερον, αν ό άρχηγός μου 'πῇ πώς έχω άδικόν!

'Ο Πήγασης ήτο φιλόσοφος και ούχι φλύαρος.

Οί δύο πράκτορες ούδεμίαν πλέον άν-

τήλλαξαν λέξιν μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ή άμαξα, παρακολουθουμένη υπό τῆς του Τολβιάκ, έσταμάτησεν έν τῇ όδῳ Μόν-Θαβώρ.

'Ο γέρον Λεκόν δέν έσχε τήν ύπομονήν νά περιμένῃ τήν υπό του άρχηγού τῆς άσφαλείας όρισθεῖσαν ώραν τῆς συνεντεύξεως.

'Ηλθε και έστη πρό τῆς οικίας, έν ἣ έμελλε ν' άποφασισθῇ ή τύχη του υιοῦ αύτου.

ΜΗ'

"Ινα έπιχειρήσῃ τήν άποφασιστικήν δοκιμήν, εις ἣν ήθελε νά ύποβάλῃ τόν Λουδοβίκον Λεκόν, ό άρχηγός τῆς άσφαλείας δέν έκρινεν άνεγκατόν νά περιβληθῇ δια τών συνήθων διατυπώσεων εις άστυνομικάς έρεύνas.

'Ηλθεν εις τήν όδόν Μόν-Θαβώρ έφ' άμαξῆς μετά του άνακριτοῦ και του κατηγορουμένου, άνευ ούδεμιᾶς συνοδείας.

Εις άστυνομικός πράκτωρ, ένδεδυμένος ως πολίτης, και δύο χωροφύλακες περιέμενον αύτόν πρό τῆς θύρας τῆς οικίας.

'Ο πράκτωρ άνήλθεν εις τήν οικίαν μετά του άρχηγού του, οι δέ δύο χωροφύλακες διετάχθησαν νά περιμένωσιν έν τῇ όδῳ, και νά ὦσιν έτοιμοι όταν ζητηθῶσι.

Τό υπό του κυρίου Τολβιάκ διαχαράχθέν πρόγραμμα έξετελέσθη κατὰ γράμμα.

Μόνος ό κύριος Λεκόν εισηγάγεν, έφ' ὃσον άφώρα αύτόν προσωπικώς, μίαν τροποποίησιν.

'Αντί νά μεταβῇ εις τās δέκα, ὅπως είχε συμφωνήσει, εις τό γραφεῖον του άρχηγού τῆς άσφαλείας, ήλθεν από τῆς όγδόης και έστη εις τινα σκοτεινήν γωνίαν πρό του οικήματος του υιοῦ του.

Είδε διερχομένην τήν όδηγοῦσαν αύτόν άμαξαν, και τά παράθυρα του διαδρόμου φωτιζόμενα.

Περιέμενε τήν άφίξιν του βωβού, και προϋτίθετο νά παρουσιασθῇ εις τόν άρχηγόν τῆς άσφαλείας, άμα οὗτος ήθελεν εμφανισθῇ έν τῇ όδῳ μετά τήν άντιπαράστασιν.

"Ηλπιζεν ότι ό φίλος αύτου θά τόν συνεχώρει, διότι παρεβιάζε τό σύνθημα, και δέν θά ήρνεῖτο νά τόν πληροφορήσῃ περί του άποτελέσματος τῆς συνεντεύξεως. "Ηλπιζε μάλιστα, ό δυστυχῆς πατήρ, ότι ό υίός του θ' άπεδίδετο αύτῷ μετά τήν συνέντευξιν, έξ ἧς θά κατεφαίνετο ή άθρότης του.

Οὕτως, ή καρδιά του έπαλλε σφοδρως, ότι ή άμαξα του κυρίου Τολβιάκ έστη πρό του αριθμοῦ 72, ὅπισθεν έτέρως και νῆς άμαξῆς, ἥτις προηγείτο αύτῆς εις μικράν απόστασιν.

'Ο καιρός δέν ήτο κατ'άλληλος 'ίνα εμφανισθῇ, ό δέ γέρον παρέστη μακρόθεν εις τήν άποβίθασιν τών δύο πρακτόρων και του άνιχνευτοῦ.

"Ηκουσε τήν θύραν τῆς οικίας επανακλειομένην, τῷ έφάνη δέ ότι και ό βωβός εισηλθε μετ' αύτῶν, διότι δέν ήδυνήθη νά ιδῇ ή άμυδρὸς τοὺς εισελθόντας.

Αί δύο άμαξαι έτοποθετήθησαν ὀλί-

γον άπωτέρω του πεζοδρομίου, πλησίον της άμαξης, ήτις είχε φέρει τον Λουδοβίκον μετά των δύο συνοδοιπόρων αυτού.

Ο κύριος Λεκόκ ύψωσε τους όφθαλμούς προς τά παράθυρα του οικήματος, ένθα ο υίός αυτού έμελλε νά παίξει τó υπέρτατον παιγνίδιον, και δέν έβράδυνε νά ίδη σκιάς διερχομένας όπισθεν των παραπετασμάτων.

Τό έγνώριζε καλώς τó οικημα τούτο, όπερ ό ίδιος είχε τήν εύχαρίστησιν νά διακοσμήσῃ διά τόν περιηλμένον αύτῷ Λουδοβίκον, έκ των κινήσεων δέ των σκιών ήδύνατο σχεδόν ν' ακολουθήσῃ τήν συγκινητικήν τής αντιπρακστάσεως σκηνήν.

— Είπ' εκεί, έλεγε καθ' έαυτόν, βλέπων τó μεσαίον παράθυρον. Τόν άφησαν εις τήν αίθουσάν... Αύτοί, εύρίσκονται εις τó δωμάτιον του ύπνου... και τόν έπιτηρουν... βλέπω τās σκιάς των νά κινούνται... θά σπρώξουν τόν βωθόν εις τήν αίθουσάν... Άρκεί ό άθλιος αύτός νά μή κάμῃ κανέν σημείον, τó όποιον νά τούς κάμῃ ν' άπατηθοῦν... όταν συλλογίζωμαι ότι ή ζωή του υιού μου έξαρτάται άπό ένα κίνημα ή άπό μίαν έκφρασιν τήν όποιαν θά λάβῃ ή φυσιογνωμία ένός ανθρώπου, ό όποιος σχεδόν είνε βλάκας!... τρέμω.

Και ήρχιζε νά καταρτάται τόν Τολβιάκ, όστις υπέβαλε τήν ιδέαν τής έπικινδύνου ταύτης δοκιμής.

[Έπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Η Χάρις δέν έκράτει πλέον ένηγκαλισμένην τήν Μέρσην· έθεώρει περίξ αύτης μέ φοβησιμένα βλέμματα, ζητούσα μέσον φυγής. Όρμησε προς τó μαγειρείο, άλλ' άμέσως ώπισθοδρόμησε πρό των κραυγών, του θορύβου και τής συγχύσεως, ήν ήγειρεν ή μεταφορά των τραυματιών επί του όχήματος του νοσοκομείου.

Είδε τήν θύραν, ήτις ήγε προς τήν αύλην και ώρμησε προς αύτήν έκβάλλουσα κραυγήν χαράς. Έμελλε δέ ήδη νά θέσῃ τήν χείρα επί του σύρτου τής θύρας, ότε τρίτος мүδρος κατέπεσεν επ' αύτης τής στέγης τής καλύβης.

Όπισθοχωρούσα πάντοτε, ή Χάρις έφερε μηχανικώς τās χείρας της επί των ώτων.

Ό мүдρος διέσχισε τήν καλαμίνην στέγην και έξερράγη έν τῷ δωματίῳ.

Η Μέρση, μή βλαβεύσα έκ τής έκρήξεως, έπήδησεν εις τó παράθυρον.

Τά πεπυρακτωμένα τεμάχια του мү-

δρου ένέπρησαν τó πάτωμα· άνά μέσον δέ των φλεγόντων έρειπίων και του καπνού ή Μέρση διέκρινε τó άνκίσθητον σώμα τής δυστήνου νέας, μεθ' ής πρό ώρας εύρίσκετο μόνη έν τῷ δωματίῳ τούτῳ.

Αλλά και κατά τήν τρομεράν ταύτην στιγμήν ή ψυχραιμία δέν κατέλιπε τήν νοσοκόμον.

Ηρπασεν έν πρώτοις τούς κενούς σάκους, έστιβασμένους έν τινι γωνία, και ήρξατο άπλούσα αύτούς ταχέως χαμαί εις πχχύ στρώμα, ποδοπατούσα δρομαία αύτούς, όπως σβέσῃ τήν πυράν του πατώματος.

Τούτου τελεσθέντος, έσπευσε προς τήν Χάριτα και έγονυπέτησε πρό αύτης.

Η νέα αύτη ήτο άρα νεκρά; Ητο μόνον πληγωμένη;

Η Μέρση άνήγειρε μίαν των άδρανών χειρών τής Χάριτος και έζήτασε τόν σφυγμόν της, ότε εισήλθεν όρμητικώς ό ιατρός Σουρβίλ, περίτρομος νά ίδῃ τί απέγιναν αι δύο γυναίκες. Υπόπτευεν ότι βεβαίως θά συνέβῃ δυστύχημά τι.

— Έδῶ! άνεφώνησεν ή Μέρση. Πλησίον μου, ιατρέ!... Φοβούμαι, ότι ή όβις τήν προσέβαλεν, έπανάλαβε, παραχωρούσα αύτῇ τήν θέσιν της. Παρατηρήσατε μήπως είνε έπικινδύνως πληγωμένη.

Η άγωνία του ιατροῦ πρό του θελκτικού εκείνου θύματος, έξεδηλώθη άποτόμως διά τινος βλασφημίας, έν ή τὰ ρ της λέξεως έπροφέροντο μετ' άστραπιαίας ταχύτητος.

— Αφαιρέσατέ της έν πρώτοις τὰ ένδύματα ταῦτα, άνέκραξεν ούτος. Δυστυχῇ άγγελε!... Περιστράφη πίπτουσα, τó δέ κορδόνιον, όπερ συνεκράτει τόν μανδύαν της, συνεστράφη περί τόν τράχηλόν της.

Η Μέρση τήν έξέδυνε, ένῶ ό ιατρός τήν ύπήγειρεν επί των βραχιόνων του.

— Φέρετε μίαν λυχίαν, έφώνησεν ούτος μετ' άνυπομονησίας· θά σας δώσωσι τήν τελευταίαν, ήτις άνάπτει εις τó μαγειρείον.

Και προσεπάθει και ούτος νά εύρῃ τόν σφυγμόν της μέ τρέμουσαν χείρα.

Ό θόρυβος και ή σύγχυσις, άτινα έβασίλευον εις τó παρακείμενον μαγειρείον, τόν έξάλλινον.

— Μέγιστε Θεέ, άνεφώνησε, πρό πολυού χρόνου δέν υπέστην παρομοίαν συγκίνησιν.

Τήν στιγμήν εκείνην εισήρχετο ή Μέρση μέ τήν λυχίαν άνά χείρας, εις τó φῶς τής όποιας έφάνῃ τó τρομερόν τραῦμα, όπερ έπήνεγκεν επί τής κεφαλῆς τής νεαρῆς Αγγλίδος, περιφλεγές τεμάχιον τής έκραγείσης όβιδος.

Η έκφρασις τής μορφῆς του ήιατροῦ μετεβλήθη στιγμιαίως έξαφανισθείσης άπ' αύτης; και του έλαχίστου ίχνους άγωνίας, ως αν ει έπέθηκε προσωπίδα άδιαφορίας.

Τί νά τó έκαμνε πλέον τήν στιγμήν εκείνην τó αντικείμενον του τέως θαυμασμού του;

Έν άνκίσθητον σώμα, άναπαύομενον επί των βραχιόνων του... και τίποτε περισσότερον.

Οί μεγάλοι μέλανες όφθαλμοί τής Μέρσης τόν έπετήρουν μετὰ τής διαβρωτικωτέρας προσοχής.

— Είνε έπικινδύνως λοιπόν πληγωμένη ή γυνή αύτη; ήρώτησε.

— Μή λαμβάνετε καν τόν κόπον νά κρατήτε επί περισσοτέραν ώραν τó φῶς τούτο, ήτο ή ψυχρά άπάντησις του νέου ιατροῦ. Έτελείωσε... δέν έχω πλέον τίποτε νά κάμω δι' αύτήν.

— Είνε νεκρά;

Ό ιατρός Σουρβίλ έβεβαίωσε τήν έρώτησιν ταύτην δι' ένός νεύματος καταφατικού, συσφίγγων δέ τόν γρόνθον του και έκτεινων αύτόν προς τήν διεύθυνσιν των έμπροσθοφυλακών:

— Κατηραμένοι Γερμανοί!... άνεβόησε.

Προσέβλεψε διά τελευταίαν φοράν τήν άπεσθεσμένην εκείνην μορφήν, τήν τέως τόσον άκτινοβολούσαν έκ καλλονῆς και νεότητος, και είτα ύψωσε τούς ώμους.

— Τά τυχηρά του πολέμου! είπεν, άνεγείρων τó πτώμα και άποθέτων αύτό επί τής έν τῇ γωνία του δωματίου κλίνης.

Μεθ' ό έξεδήλωσε τήν άπογοήτευσίν του, πτώων επί των συντριμμάτων τής πρό μικρού έκραγείσης όβιδος.

— Πρέπει νά τήν άφήσωμεν έδῶ, υπέλαβε. Πρό όλίγου ήτο έν θελκτικόν πλάσμα, ήδη δέν είνε πλέον τίποτε. Αγωμεν, δεσποινίς Μερρίκ, έλθετε!... μετά τινας στιγμάς δέν θά είνε πλέον καιρός.

Και λέγων ταῦτα προσήνεγκε τόν βραχιόνα εις τήν νοσοκόμον.

Έξω ήκούετο ήδη μέγας θόρυβος, δν παρήγεν ή σκευοφόρος των τραυματιών άμαξα, ήτις ήρχιζε ν' άπομακρύνηται, τής όποιας συνεκρούοντο τρίζοντα τὰ διάφορα έφθαρμένα σιδηρά έξαρτήματα.

Η ύποχώρησις είχεν άρχίσει.

Η Μέρση έρριπεν άκαριαίον βλέμμα έν τῷ παρακείμενῳ μαγειρείῳ και είδε τούς προσφιλείς της τραυματίας, ούτινες έμελλον νά μείνωσιν άνευ βοηθείας και περιθαλψέως εις τās χείρας του έχθρου.

Και ήρνήθη τήν προσφοράν του Σουρβίλ.

— Σας είπον ήδη ότι έγώ θά μείνω ένταῦθα, άπήντησεν.

Ό Σουρβίλ συνήνωσε τās χείρας εις σημείον έπιμόνου προσκλήσεως, άλλ' ή Μέρση τῷ έδειξε τήν θύραν τής καλύβης.

— Υπάγετε! είπεν. Η άπόφασίς μου έλήφθη ήδη.

Μέχρι τέλους ό ιατρός έδείχθη άξιος έαυτοῦ. Έξήλθε μετὰ χάριτος και άξιопρεπειάς άπαραιμίλλου.

— Κυρία, είπεν, είσθε έξοχος!

Και είπόν τó τελευταίον τούτο φιλοφρόνημα, ό πιστός τής γυναικολατρίας όπαδός, υπεκλήθη, έθηκε τήν χείρα επί τής καρδιάς του και έγένετο άφαντος.

Η Μέρση έμενε του λοιπού μόνη μετὰ τής νεκράς.

Οί τελευταίοι κρότοι τής ύποχωρήσεως, και οι έσχατοι θόρυβοι των κυλιόμενων τροχών των έν σπουδῇ φευγουσών ά-